

www.victoritadutu.wordpress.com
victoritadutu@yahoo.com

Volumul IV

publicat în antologia

SPIRALELE VIETII
EDITURA ANAMAROL

Călătoria gândului

ILINCA
NATHANAEL

2005

Dacă m-ai lăsa

Mă plimbam așa cu gândul
Dacă m-ai lăsa să mă sui
Pe muntele cel mai înalt
Și să-mi moi mâna
În culoarea cerului
Așa cum mi-aș muia-o în ape,
Dacă m-ai lăsa să cânt
În noapte
Așa cum cântam uneori
În zi,
Dacă aș putea din nou
Să visez
Zbor sclipirile mele de gând
Prin privrea ochiului meu
Îndreptată în soare...

Cu mâinile muiate în apele cerului
Ca în florile lacului meu,
Dacă aș putea să cânt
Cu privirile-n soare...

Stau

Stau și întreb
Mă prăbușesc
Am ajuns nicăieri
În întunericul din mine
Numai tu , ochiul meu
Stai dur într-o așteptare mută
Dacă solia ar veni
Dacă prăpastia te-ar primi
Nu mi s-ar rostogoli
Ochiul de vultur

Prin spini, prin săbii
Prin mărăcinii sângelui
Mielului jertfit
Încă îi mai privesc și acum
Lacrima morții
Ce stă în întuneric

Gând

Îmi sună un gând cam nebun,
Cam trăsnet
Nu te mai plânge
Că ai să mori
Nimeni n-o să te îngroape,
Te vor arde și-ți vor arunca cenușa
În zărilor paradisului tău sfărâmat

„Lumina...dați-mi lumina ce vineri
Nu o văd
Că e întuneric...”

Chipuri...

Chipuri...
Chipuri vin peste mine
Și-mi taie râsul meu
Zâmbetul meu mi-l strivește
Lacrima mea o aprinde de foc
De moarte
„Oricum vei muri
Nu te mai plânge că oamenii mor
Că oamenii mor
În tine”

Înghet

Numai chipuri îmi taie lumina
Numai mâini întinse
Ce mă străpung
Îmi sfâșie carnea
Și-mi împrăștie sângele
În foc...
Sună cuvântul inchizitorial
Al neputinței de a fi
„Oricum vei muri”

Zadarnic

Chipul...chipul...
În zadar ți-l chinui
Și ți-l strângi la piept
Tu vei muri uitată,
Nu va veni lumina să te ia
Nu vei mai trăi decât
O oră...

Îți preagătim rugul acum
Privește crăcile de stajar
Vor arde cu tine,
Trupul o să ți-l ardem
Și o să-ți strivim creierii
Dar mai ales inima,
Și-o s-o aruncăm,
O să stropim soarele
Cu roșul ei
Și n-o să mai lumineze

Ai să mori sfâșiată
De noi...ai să mori..."

Eu voi fi alta

Imaginea ta

Mă agăț de imaginea ta
Din mine
Ce se rupe...se pierde
În timpurile ce dispar
Se rupe-n mine chipul lumii
Cerul albastru
Se-ntunecă-n mine violet,

Tu...tu....lumea mea din afară,
Se desface chipul tău
În sângele meu scurs
Pe piatra pământului topit
De căldura înghețului
Fără vise...

Zâmbet

Zâmbesc
Dar chipul tău se reface
În apele tulburi de pe asfalturi,
Zâmbesc...
Zâmbesc cu ochiul meu
În ochiul tău albastru
Într-o părere pictat,
Împletit în timpuri
Ca în niște cărări,
Zâmbești la mine cu pustiul tău
Zâmbesc eu în privirea ta,
Mă agăț de imagine

Ca să pot păși iluzoriul,
Dar tu nu știi că învierea
Rămâne cel mai mare paradox
Al neputinței de a pricepe,
Tocmai această imagine
Ce o arăți altora ca fiind absolută,
De la această moarte
Eu nu mă înșel
Cu ochiul tău în inima mea,
Nu îmi mai este frică să văd.

Căutare

Se vor uni vreodată
Singurătățile noastre
Într-o lume în care
Cel de al treilea face cu putință
O prezență în cerc
Tu ești o singurătate
Eu o altă singurătate
Pădurile , pustiul le înghite
Pentru că tu ai vrut asta
Te-au rătăcit luminile tale false
Căutarea mea
Pe mine nu m-a pierdut
Prin tine eu mi-am găsit un drum
Către cel de al treilea
Ce se uită la tine.

Ochiul de foc

Nu te uita în mine
Cu ochiul tău de foc,
Toată natura
Știe că minți
Și te vede mereu ca pe o catastrofă,
De aceea nici nu te poate primi

Și e tot mai departe
Pentru că tu ești cel care îndepărtezi
Sunetul apei
De la frumusețea lui pură

Ca să poți privi un strop de rouă
nu trebuie să-l strivești în dinți.

Cântec

Într-un cântec sublim
Izvoarele săltau
La visul tău albastru
Și florile plâneau
Odată cu tine.
De după zări mă priveai
Cu lacrima ta de soare
Și cânta inima mea
Împreună cu lacrima ta nebună
Te iubeam, te iubeam
Dar acum a sfârșit această iubire
Apa nu există decât la un preț foarte
Scump
Și e mereu călcată în surdină
De zgomotul ce strivește ninsori.
Ninsorile gândului tău nu mai sunt
Lumină, fugi
Fugi în tine însuși

Înșelare

Tu raza ochiului meu
Mă înșeli
Pentru că tu îmi arăți lumea
Tu îmi arăți doar linii frânte
Ochiuri de geamuri sparte
Ca niște ferestre părăsite
Nu îți place gândul pesimist
Nici să nu îți placă,

Dar unii nu pot să respire
Decât în aceste imagini false
Ale durerii.
De aceea fugi de cuvinte urâte
Și lasă ochiurile de geam să fie
Astupate
Doar prin dârâmarea clădirii
Fugi, fugi și ascunde-te
Raza ochiului meu
Și nu te arăta ei
Că te distruge!

Visul meu

Ce faci lumină în visul meu
Mă chinui să te privesc,
Să-ți privesc mâinile
Picioarele sărutate de ape,
Dar tu te asemeni cu mine
Foarte mult,
Ești la fel de singură
Ca atunci când te caut,
Pentru că tu dai energii mugurului
Să nu fie știut de oameni,
Mugurul acela de gând
Are ascunzișul lui și
Nu te poate pricepe
Atunci când vrei să-l dai lumii
Ofrandă.

Tu

Cât de singură erai tu
În lumea ta pustie
Cât de singură sunt fără tine,
Tu care ești o altă lume
Tu ești cel de-al treilea
Iar aici ești lumea de nicăieri.

Tăcere

Tăceau izvoarele
Când eu voiam
Să mă privesc în oglinzile tale
Când mă priveai
Copacii se înălțau către soare
Mai tare luminai apa
Și mai verzi erau ierburile tale,
Mai luminată era noaptea
Când eu voiam să distrug amintirea
Ce mă ținuse atâta timp
Departe de tine
Acum tu nu ești decât lumea pierdută
De atunci,
Atunci credeam că tu nu exiști.
Îmbrățișați stăm
Așa cum e copacul cu frunzele lui,
Numai că eu acum simt gândul
Care înfășoară copacul
Cu lumina unui nou înțeles
Pentru ca acesta
Să nu mai fie distrus
De cei din afara ta,
Nu știam că exiști.

Lumea pierdută

Nu știam că exiști,
Că tu ești
Lumea pierdută, dincolo
Dar tu ești al treilea și unul.
Mâinile noastre sunt strânse în trei
Dar numai rădăcina copacului
De sub noi știe asta
Și ne rugăm cu mâinile strânse
Unele de altele.

Altar

Altarul își primi florile
Ce deveniră făclii
Natura era cercul de sticlă
Ce putea să aprindă bolta,
Punctul acela mai îndepărtat
Până unde nu poate ajunge nebunia.
Albastrul era infinit
Și noi cu al treilea zburam în cerc,
În timp ce un alt cerc nevăzut
Sfârâma lacătele lumii,
Iar această simfonie neiubită
De zgomotul lumii
Făcea să dispară cel nenuntit.

Desen

Dacă te de-desenezi
De tot ce te-nconjoară,
Cum să gândești
La ceva infinit,
La cel fără nume,
Nerostit.
Nu vezi pe cineva în spatele tău
Face tumbe doar din cuvinte
Nu-ți imagina că se rostogolește pe jos,
Asfaltul e un drum iubit de el
Și de alții.
Îmbrăcăminte e prețioasă,
Totul strălucește doar în afară
El ,lucrul,
Face semne în spatele tău
Nu-l lua în seamă,

Privește doar înainte
Și fii atentă la sunetul tău,
Abia perceptibil,
Din zgomot trebuie să ațintești ochii spre el.

Asfințit

Soarele era uneori la asfințit
Valea suna a pustiu
Deși era primăvera,
Se topeau zăpezile
Zăpezile... ah, zăpezile...
Atâta fum de aburi
Se-naltă din florile
Ce urmau să înflorească
Dar unde înfloriseră,
Unde era adâncul neștiut
Nevăzut încă de oameni,
Plutitor dincolo de cuvinte?

Copacii

Când tu erai undeva
Atât de departe
Și atât de aproape,
Atât de aproape
Când copacii erau plini
De zăpadă și de muguri,
De flori, de crengi,
Unde eram eu când te strigam
Din depărtare...
Hei, marea mea,
În zorii zilei,
Ce sfințește întunericul,

L-am visat atât de mult cum răsărea...

Unde eram eu oare

Dorința

-Privește-mă în ochii minți tale
Și ascultă,ascultă ce frumos îți cântă sufletul
-Și zboară și se-nalță
Ca ciocârlia pân'la nori.
-Privește, privește-te-n oglindă.
-Dar aici oglinzi nu mai sunt.
-Eu sunt oglinda,eu sunt viata,
Nu te înfricoșa de propriile tale cuvinte,
De vorbele lumii
Nu te speria!

Copil

Și steaua răsare mai tare
Din umbră
Și glas de copil străluce mai viu
Dinspre vis,
Și fericirea umple venirea,
Pe săni de stea,
Pentru că tu ești oglinda,
Ce cuprinde în ea nesfârșitul

Cer

Aș vrea să mă prind cu mâinile
De torțile cerului,
Chiar m-am prins
Îmi spune gândul în șoaptă.
Și trupul meu e acoperit
Cu o grămadă de pietre,
Ca eu să nu mai văd lumina niciodată,
Dar s-a cutremurat pământul
Și a pătruns o rază,

Ochiul meu o vede,
Fără ca ei să știe
Și m-am întors sub grămadă
Cei din afară au văzut mișcare
Și au venit să-mi toarne nisip,
Mai multe pitre să-mi pună.
Ei nu au putut să mă zidească acolo

Cât timp se sfătuiam cum să mă omoare,
Eu sorbeam energii
Prin crăpătura cu soare.
Odată m-am încordat
Și-mi mișcam brațele încet lângă mine
Mi-am încordat mintea
Și cu ochiul meu prin acea rază de soare,
Mi-am izbit mâinile și picioarele-n sus
Și m-am ridicat pe verticală.
Ei nu mai erau.

Clopotul

Clopotul a sunat
La curtea domnească
Clopotul a sunat
Și munții răspund
Iar peșterile cântă din fluer
Și căprioarele mă-nvată să fug,
Căprioara aleargă cu mine,
Ea îmi arată unde e apa,
Unde e peștera , unde sunt brazii,
Pe drum am găsit un fluier de os
Și eu sunt solista
Îl caut pe El , dirijorul.

Zidul vechi

Odată stam sub un tei
Și zidul vechi al bisericii îmi stătea în față,
Stăteam cu mâna întinsă să prind,
Lumina în pumn și s-o strâng,
Să între în mine adânc.
Deodată o floare mi-a căzut în mână.
Era galbenă, cu raze de soare în ea.

Strigăt

Fulger a venit din cer peste ea
Și deodată a văzut lumina,
Nu mai era nic un nor,
Nu mai era ceață,
Nici noapte nu mai era.

A strigat
În această lumină
Și hainele ei deveniră cuvânt,
Ce cuprinde în ea nesfârștul.

Sfere

Au fost odată două sfere-oglinzi,
Flolare albă de lumină
Și astfel vedeau
Singure
Bătaia nopții,
Pământul era a treia sferă
În dezmiardarea luminii.

Un boboc a înflorit
Cu o zi mai devreme
Și se oglindea în fiecare altfel.
În prima sferă
Oglinda emana raze violet,
A doaua, raze turcuaz,
Iar pământul îi oferea o imagine stranie
Întunecată, dar mereu încitată
Să fie privită mai mult
Mai mult căutată.

Dar a venit gerul dintr-o dată
Și a înghețat bobocul de floare,
Pentru că cineva de dedesubt,
A încercat să spargă oglinda numită pământ.

Și s-a strâns în el însuși
Și-a plecat fruntea de frig.
Crivățul a spulberat
Muntele în oglindă
Și aceasta s-a spart.
Atunci un cuvânt s-a făcut tunet,
A străluminat sferile și floarea,
Transformându-le într-o petală
Ce a cuprins în ea cuvântul fulgerător.

Idee

Am început să ard
Pentru o idee
Și dă-mi tu putere,
Ca lumina mea,
Să lumineze
Întunericul din mine,
Căci lumina aceasta
Tu mi-ai trimis-o.

Cântecul

Stam la fereastră
În casă e cald și focul arde-n sobă
Și lemnele trosnesc...,
Și eu privesc pe geam,
Privesc lumina zăpezii.
Și zăpada e mare,
Și zăpada e albă,
Pe drum trece-o sanie,
Și zurgălăii sună,
Și sania aleargă,
Îar cântecul...cântecul...
Pleacă...pleacă...
Pleacă în infinitul zăpezii.
Cu acel zbor pe necuprinsul zării.
De ce mi-a rămas în amintire
Numai cântecul
De ce îl caut și totuși nu-l găsesc?
Am auzit cândva un cântec de lebădă,
Iar acum nu fac decât să-l caut?

Totuși

Și totuși parcă nu pot
Să văd,
Că mi-e somn,
Mi-e atât de somn,
Încât nici în picioare,
Nu pot parcă să dorm.
Privesc doar în mine
În somn.

Scrisoare

Am primit o scrisoare.
De la cine e ?
E de la tine la mine,
În afară de timp
În afară de secunda aceasta,
Și secunda aceea
În care tu ai stat și-ai privit,
Lumea de sus și de jos.
Eu am în mână cuvinte,
Foile devin transparente,
Un vânt puternic vine spre mine,
Mi le ia
Și eu rămân cu mâna întinsă
Spre cuvintele ce nu mai sunt pentru mine
Ci eu am devenit pentru ele un semn.

Întrebare

Am răspuns oare la o întrebare
Pe care eu nu puteam să mi-o pun,
Pe care n-o am pentru că
Nu mi-a pus-o nimeni:
“De ce ai aruncat volumul de poezii .
În podul casei,
Crezi că dacă-l voi găsi vreodată,
Voi putea șterge praful de pe el,
Iar foile învechite de vreme,
Și roase de șoareci,
Să le reânoiesc?”

Ai început ca o promisiune
Și ai sfârșit ca o lovitură de cravașă

Liniște bolnavă

E liniște ,
Totul tace,
Nimic nu se întâmplă,
Eu merg alene,
Merg dar plutesc,
Într-un spațiu gol,
Într-un spațiu abstract
Și nu pot să mă uit nicăieri

Întoarcere

Merg , trăgând în urma mea
Un coșciug,
Merg singură
Să-mi îngrop visele,
Visele care m-au ținut în eroare
Toată viața.
Și totuși , spunea un poet obscur,
La numele căruia alții strâmbau din nas,
“Că adevăratele înfrângeri,
Sunt renunțările la vis.”
Poate din cauza lui,
Mă voi întoarce din drum cândva,
Sau chiar acum!!
În clipa asta!!
O, da, ar fi fantastic!
Să se transforme coșciugul în scrum...

Ha..ha...ha...viață
Și voi oameni , nestiuți , dar buni
Puterea stă în această întoarcere.!!!

Apari

Privesc în gol
Și mă îndrept nicăieri.
Mi-am înmormântat visele tinereții.
Sunt singură,
Sunt anonimă,
Eu pentru mine nu mai contez.
Apari în golul acesta!!!

Vânt

Un vânt imaginar
Îmi spulberă privirile
Afară e prea frumos
Inutil de frumos
Să mai privesc la soare..

Stau

Soarele e același
Cu cel de ieri
Doar puțin schimbat,
Stau și privesc în gol.
Nici un gând nu se mișcă
În mine,
Să-mi anunțe puterea,
Să-mi provoace imaginația,
Ca să pot spera.
Gândurile curg haotice
În visuri inutile.

Zi de duiminică

Inutil să mai gândesc,
Gândul salvator a devenit
Pentru mine o lume
Care s-a șters din memorie.
La etajul de deasupra mea ,
Cineva bate cu cioacanul
În zi de duminică.
Nici eu și nici el
Nu ne-am priment azi.

Pixul meu

Eu privesc inutil
La pixul meu,
Ce scrie gânduri deșarte.
Mi-e foame de cuvinte
Dar inutil să mănânc,
Din ideile altora.
Mă plictisesc de moarte
De o asemenea hrană ,
Ce latră în mine.!!!!
Am nevoie de hrana Ta.

Parcă

Parcă nu aş gândi,
Parcă aş refuza să gândesc
Parcă mintea refuză
Orice cugetare.
Nici o privire în lăuntru meu,
Iar privirile din afară sunt seci .

Mă speri!!!

Viața și lumea

Lumea e
Lipsită de sensul ei,
Viață își trăiește mai departe
Prin mine un sens inutil,
Câtă ratare într-un cuvânt
Ce nu e încă rostit,
Ci doar privit de un ochi
Ce spintecă în gol spre nicăieri.

Te rog, apari,
Mi-e frică de mine!!!

Masca

Aceeași masă pe care scriu,
Aceeași copaci care-și leagă frunza,
Oamenii ce seamănă între ei,
Trec pe stradă agale,
Aceleași mașini , cu aceleași zgomot,
Trec prin fața blocului meu.
Privesc în gol
Și totul dispare în trecut
Într-o lume lipsită de valoare.

Trebuie să fie și altceva!!!!